

מקצת אני בו, בראש ממשלת ישראל, שיכול היה לעמוד ביום ב' השבוע, ולהצטרף בכנס המקראי על אברהם אבינו, כאילו לא ישבו אותה שעה מלכי סדום של מערב וכדלעומר ואמרפ של מזרח ועשו יד אחת — לא בכל יום מתרחש נס כזה — כדי להקיע את ישראל, ולעמוד למחרת היום בכנסת ולהקיע את מועצת הכתונ בשם מגילת הגויים המאוחדים, כאילו לא ישבו אותה שעה יהודים למדי תורה, מגילת הגוי האחד בארץ ביבילה הוא ושמינליתו בילתה את כל מלכי סדום ועמורה, ואשר מגילותיהם של כדלעומר וחמורכי הם שברו חרסים ארכיאולוגיים כלבד, בעונש אלהים אתה, וזרע אברהם, הוא וחרותו חיים וקיימים. ואם תאמר, הנה גם ישמעאל מהימים ההם חי וקיים, נאמר לך, אכן כי בואו וראה: ראשית, אף הוא מורע אברהם, שנית מה היה רועו של ישמעאל מאז נדחה המדברו ועד אשר יקבל את דת אבותו הבורא? אכן פרא אדם בלבד, שבטי מדבר לא יצרים ולא כונים ולא בגדד בשמחות עמים היסטוריים. לא היה להם תקומה ופריחה אלא עד שקיבלו את דת אלהי האסתוריה, ויש בעיקריה, רק אז עלו על במת ההיסטוריה. ויש לישיבת — וגם זה בודאע כמיון שקיבלו רק חלק של תורה זו ומכיון שרק מצד האב היו בני אצילים ומצד האם שגרו בני שפתה, בני הגר — ראה נא ראה, האם גם בהישארותם זו ובמעשיהם אלה היום, אינה ניכרת תורת אמת לתבדרתם ולשונתם, האם אין ככל מה שמתרחש לגנדי עינינו מהממשלה של חדרת שיה אמנו פן יירש בן האמה את הארץ אשר הוכחה לורעה?

ואכן, מן הדיון לתקן במשהו את מה שנאמר לעיל, כאילו שכח מר בןגוריון בשעת הרצאתו המקראית את מה שראש ממשלה חייב היה לדאוב, את דיוני מועצת הגויים אותה שעה עצמה. הוא רמו גם רמו.

דאי שלא קשה ביותר אך משכנעת ומודעת ביותר היתה מלאכתו של פרופ. יחזקאל קויפמן לטחון את כל התיאוריות על עברינו שהיו כבועני לפני אברהם ולפני בני ישראל שצד או ממזרים, ולעשות לאל את כל ניסיונות הגויים רבא, פרי ארץ ישראל.

מול מועצת סדום וכדלעומר

מאת דר ישראל אלדד

ברור ומודש ביותר במיו של בןגוריון היה דבר הבטחת הארץ הזאת לזרע אברהם ושרה, שמעם כרכורים ולא לזרע אברהם והגר משע ישמעאל. זה נאמר על ידי ראש ממשלת ישראל במפורש ובמכתו, ורק חבל ששרכב לתוך זה גם את עניני חלוקת הארץ כאילו אף היא מרומת כפרסות לוט. למה לדבר על דברים מרומזים ושונים, כשבאותה ברית בין הבתרים המרמזת הפוליטי היום עמך עליה, נבקעו במפרש רש הנבילות של הארץ הזאת, מגורם פזרים עד נהר פרת. על זה דילג משום מה בןגוריון אולי כהן שונה היתה לו שאסור לו לראש טמולה לדבר על כך.

וענין שני הרי הוא צבאי, אברהם אבינו היה — לדבריו — איסטרג גדול, שכן היה ראשון שיצא להתקפות לילה, וכאן שגרו נרמז במפורש שיש צורך ענין התקפת הישראלית הלילית על גזות הכנרת, ואכן נכון שאברהם אבינו היה גם איסטרג גדול, ואף על פי כן סיניתי ואמרתי לדבריו למה? כמיון שהאיסטרגיה של אברהם לא היתה בהתקפת הלילה, ראשית איני יודע אם זה היה חידוש, שנית לא צריך להיות אדם מומחה עמך גדול, כדי לדעת שענין של התקפה בלילה הוא כעיהה של טיקה ולא של איסטרגיה, ולעומת זאת כן כעיהה של איסטרגיה הוא אם מתקופים או יב כמוצרים מבוצרים שלו או שמכים אותו בדרך — ככתוב — ואחר כך שמשכים לדרוך את אחריו עד חובה שמשאל לדרוש, עד שמגשימים את מטרת המלחמה. על חובה איסטרגיה זו של אברהם אבינו עבר שר הבטוח כשתהיה.

אלא שבןגוריון אמר עוד דברים אחרים בהרצאתו שבהם הוא מכל מקום מבין יותר מאשר בכעיות מדעיות ההיסטוריות קדומות או בכעיות דת אמונה. הוא רמז גם על ענינים מדיניים וצדיכיים ובלי ספק מתוך כחנות אקטואליות ביותר, וזה נעשים ביותר לגבי תורת משה שהוא תורת נצח, תורת חיים, גם לאויל לא ידוע למרש בןגוריון, שזאת דרכו והמתווה שלה מדרש ושה מדרש אינו כלל פרי הגלות, פי אם אדרבא, פרי ארץ ישראל.

אולי ראה זאת כחובה דיפלומטית לא להכיר את דבר הנבילות שהובטח לאברהם, לא להזכיר את תרדישע דע דמשק, אלא

אד עקא, שכל הזוהרות הדיפלומטיות שלנו וכל הבטחותינו שלנו הזוהרות ושנותנו לרצוננו בשל לום וכל אתם כרכורים שאנו מכרכרים בלי סוף על ההומניות שלנו ועל האהבת הצדק ועל היחסים למיעוטים, כל אלה הם ללא הועיל. כל דרוק פוליטי הבנו יפה יפה שבאורים זה ובמוצק כבד חנו וז המצמצמות גדולות וקסנות אלה, כל הדיבורים ההם וההסתמכויות ההן על צדק, אינם אלא מנזכרים, הסתחראכר הפוליטי שלקו, עירימו וכמלוא הצעיות גם לעיני המייסדי עד כה. פרט — כמובן — לאידיאליסטי ההיסטוריי האחרון בין מפלגות ישראל, הלא היה מפלגה, אשר הדובר שלה שכח את כל מה שלמדו במאשראילום ההיסטורי וכחורת מארכס לזינו הריאליסטיים, והוא היחידיו הטוען שישראל לא עשתה מספיק כדי להראות לעולם שהיא צודקת. ודי היה לדעת אותו "מארכסיסטי" אילו הקדמו למנות ולשמותו הבטחון. אילו ידעו רוסייה ובריטניה שאנו המתקפנים, ומיד רגש הצדק היה מתעורר ומכריע לטובתנו.

אבל פרט למפלים, גלוי לכל אחד בארץ הזאת, לא רק לאיש בדרוכ כי אם גם לפרינטיקאים שלנו מה יתכן של "המשחק בארם ובפוליטיקה בכלל. אישן שרק אצל דהגל בל בד נותרה נימה של סדרגם בפוליטיקה, והיא שהכתיבה לצרפת להמנע נעד כדי חיוס ודאי שי אין כוחו של מוסר (ניע), ואכן דהגל הוא ללא ספק אישיות מוסרית, והוא ישלם בקרוב את המחיר על כך. זה מעציב, אך זה המצב. ועל ידי הכרכורים המוסריים שלנו לא נוכל למצב זה כשם שלא נוכל למצב גנוביק על ידי התקפות מסוג זה שהתקפנו אותה, כלי חובה עד דמשק, לא נוכל. וכשם שלא הועילה לנו בפני "מפגש" העולם הביטחוני ההומאניט בשעת אותה פועלה, כשחילינו בעצרו בשעת פתוח וחיכו עד שאורחתי הכשר יעצונו אותה, בשעה ידן כך יתכן ריחא זמן

יקר עד מאוד לסורים המתקפים, מוסר מלחמה חסר תקדים במצב כזה של שוני בעמדות, מוסר שלא נתברר בכמה קרבות שילמונו המתוה, או לם נתברר למעלה מכל ספק ששום ריחוח לא הרהחחו בו, וטוב עשה דוברנו בארם שלא הזכיר זאת, שהרי היה מעורר צחוק בקרב כל אותם אבירי המוסר הארמי. כל זה ללא הועיל, כמלכמה כמו במלחמה ובאורים כמו במאורות שועלים וואכטרף, וישא הצעיות היא כמובן כשנציג פריטי מיען לנו לסמוך על ארם... זה מין מנטחיש שכח.

ההצרת אגב — אגב אותה ציפיה בשדה פתוח בשעת קרב עד מינוי אורחים — על הסרט הישראלי "סינייה". ולא נדון בו מבחינה אמנותית כמובן, אלא נפלוש לתחום רצוננוטיס מפצועיט ומומים לאמנות טורה-הי. סרט זה נפתח ב...צנרת. סרט ישראלי נפתח בתמונות מצנרת והף ללא כל הכרח אמנותי-עיליתי, שהרי אפשר היה להראות את סינייה זו שתובאה למוסר בצנרת בסוף הסרט, אם כבר ככלל לא נמצאו בכל העלילות המופלאות שמתרחשו עמנו והטרגריות שעברו עלינו, נושא אחר ליצוג ישראל, שהרי גם הנושא "המשק" הזה אינו אלא ביטוי לאותה אהנתנות-מתנצלת זו שלנו והנה בסרט זה מפיקר טיסי ישראלי את חפרו החייל הישראלי. יש שטח אויב, ומעדיף להעלות למטוסו אשה בדי ואיתו ילידה, ואין זה חשוב כמובן לעצם המעשה, שהמטוס מתרסק, הטיסי נהרג והחייל שנשאר בשטח ניצל, אלה הם מקרים. העיקר כאן הכוונה והיא "המוסר" שלנו. סרט זה שכבר פתחיה שלו בצנרת כא לרצוג את רגשות הצופים הגויים בעולם, מפנין כביכול את רוח האיש ישראלי: רואו נא, אנוחנו מצויים לחיילינו צפת קרב להטקיר את חיינו ילי ישראלי

פדי להוציא מתוך מאהל שלה אשה בידואית וילדיה.

זהו כמובן מיעושה פסע של מפקד וכל חייל אשר יעשה כמותו, חייב לתת את הדין, אולם זהו מעשה אי יוללת מוכחת ומנוסה, וישבה סכור שטרס כהו ישכנע את העולם ארביה וידידים לישראל, אחר שרס חבל

מלפ שנסאית את הפאתוס המוסרי לליחסים בינינו לבין עצמנו או להתרונות שלנו עם הקדוש ברוך הוא. אתו יכולים אנו אפילו לעמוד ולקסע על סדום אם יש בה צדיקים אחרים, דיון תיאורטי כמובן, שהרי אין בה ואולם אותו אברהם המתעלה לדרגה מוסרית שכזאת — שכה מרבים להדגישה — בשיחה זו עם אלהים על סדום, או כשהוא מתנהג באכזריות שכזאת לגבי בילתה השלל כשהוא חוזר כמנצח — אותו אברהם אינו נחלק להציל את סדום חלילה, הוא אינו מתערב במלחמות הגר, אלא כדי להציל את לוט בן אחיו מתוך דרום האליבירית ההיא, ואותו אברהם אינו פונה לעולם הצדק של אמרפל אלא מכה בו ורדיף אותו עד דמשק, ואותו אברהם, אותה אלהים ואיש המוסר, אותו אברהם עושה — ולו גם תוך עור איש עמוק — בהגן ובישמעאל — והוא בנו ממש ולא עומק בידואית וילדיה שבמאנהלה — את מה שצוה אלהים לעשות למען יצחק בנו וירושת הארץ. לבו כואב עליו כאב, אך הוא לא יפקיר את האידיסטיס של יצחק לבנות היבדואיות וכונה, גם אם היא פלגשו והיילד בנו.

גם זה מוסר מקראי, ומה שרואה מוסר של האיש שנצרת יניח לעם התנין ולתנין. ישא לישראל.

אך מי שרואה בתיי ישראל ילמד גם מוסר מקראי זה של אברהם אבינו, וייתכן מאוד, שלאור התוצאות של כל פענותינו מארגון הגויים-המאוחדים מותר היה אפילו שם, ולא רק בכנס המקראי, להופיע פעם כלשון התנין שפוטו כמשמנו, ובשלמותו, שהרי לא רק אנו יודעים כי אם גם הגויים יודעים, שעצם בואנו הנה, מן התנין הוא נובע ולא ממגילות-הגויים המאוחדים.

אך אם בכל זאת בסבורים הדיפלומטים שלנו שבויה זה של לוכד בלשונה הקרקסית של זירה פוליטית, משום מה לא יופיע מתוך ניצוג ישראל במליות הארמים ויציע, לאור המצב המתוח שבין קובה וארה"ב, ולאור התקפה שוערכה נגד קובה מאדמה וממלימה פל ארה"ב — להקים עמדות תצפית בפי לירידיה, להחיר כוכוסט משקיפי איים, להגנה שלאורך הגבולות שם, ומכיון שהן פול הוא ימי ומחים באות השלישות, להקים אגייט משמר של ארם על הים של מלוריה וקובה למניעת התקפות, ומכיון שאנחנו בנייטראליסטי כבסכסוך זה ויש לנו מוסים יידידתיים עם שני הצדדים, אנו אפילו חשבים לתרום מתנדבים לחיל ארם שכזה ואפילו איזה אלוף פראש המשקיפים לשם...

ישא יחילו לאחר הצעה זו לדבר פארה"ב על הצדק להבדיר פיקוח ארם וכוחות ארם באיורו זה ובתחום הריבונות הישראלית, אלא שמתחילה תחין שאנו בעצמנו נחלת לחמוך בו במנגנון עויין זה, כבא ארם זה זו בתחומנו, ואף נחול לדרוש עמדות תצפית כשחטי סוריה. הסורים עושים את מלאכתם גם בלעדדי ממקחי ארם.

במי פומבו של דבר: לא יעמדו לנו בעולם זה של ברית מאכלי סדום עם כדלעומר, לא הדיפלומטיה שלנו ולא אף התנין שלנו. התנין דרוש לנו לעצמנו, פנימה: להבדרת התנועה והבטחון הנפשי שכנו, ליידיעה עמוקה שונו המגילות היתיה המחייבת אחרנו ולא שום תורתיות שוא וצביעות של מגילות ארם ומאוסים. ובחזית אשר בין סדום ודמשק יפריעו שאנו שפיי אברהם התנין.